

БЕЗКАРНІСТЬ ПРОКУРОРА КОЗЛОВА

20 000 доларів США та 1 203 678 євро – коштовності на таку суму викрали з елітного ювелірного магазину «Граф» старший прокурор Печерської районної прокуратури міста Києва Павло Борисович Козлов та його подільники з Печерського райуправління міліції, Віталій Забуга та Марія Васильєва.

Під приводом розслідування «продажу контрафактних товарів» зловмисники затіяли «обшук» і почали ховати по кишенях гроші, коштовності та годинники. Втім, вони не врахували, що в приміщенні магазину знаходиться 26 відеокамер, 11 з яких в цей момент працювали та фіксували всі дії так званої слідчої групи.

Зараз Козлов відсторонений від службових обов'язків і перебуває в ізоляторі

тимчасового тримання. Очікується, що його зі співниками судитимуть за ч. 3 ст. 365 (перевищення службових повноважень) та ч. 5 ст. 185 (крадіжка в особливо великих розмірах) Кримінального кодексу України.

Генеральний прокурор Віталій Ярема зустрівся з власником магазину, вибачився від імені прокуратури за ганебну поведінку Козлова та пообіцяв, що розслідування буде проведено прозоро та об'єктивно.

Тим часом відкриваються нові подробиці. Прокурор Козлов, виявляється, знаменитий не тільки тим, що обчистив ювелірний бутік.

Стрілянина на вулиці Звіринецькій

– В другій половині дня з садиби почала лунати безпорадна стрілянина, що була схожа на автоматні черги. Перелякані сусіди зателефонували в міліцію. Коли приїхав наряд, до правоохоронців вийшов нетверезий прокурор Козлов з карабіном «Сайга», тицьнув своє посвідчення і наказав міліціонерам забиратися подалі... **Продовження на стор. 3**

у випуску:

- 2 Слід переглянути строк і форму сповіщення про мирні зібрання
- 4 «Диктаторські закони» як джерело соціальних потрясінь в Україні
- 5 Активіст Вадим Гладчук добився, щоб з бази «Законодавство України» на сайті Верховної Ради України прибрали «диктаторські закони»
- 6 Панічний сексизм, або ідеї Януковича живі
- Як не душити бізнес?
- 7 День незалежності Порошенко от своїх обещаний
- На шостий день тижня ненависті
- 8 Не можеш переконати – пробач
- Тисяча засуджених просяться в АТО

СЛІД ПЕРЕГЛЯНУТИ СТРОК І ФОРМУ СПОВІЩЕННЯ ПРО МИРНІ ЗІБРАННЯ

Народні зібрання в Україні, від історичного Майдану до буденних мітингів, завжди були, є і будуть вищим виявом національної гідності українців. Столична влада не має ані юридичного, ані морального права безпричинно утискати гідність Української нації.

Незважаючи на це, рішенням Київської міської ради від 24.06.1999 р. № 317/418 необгрунтовано обмежено строк та форму завчасного сповіщення про мирні збори в м. Києві, зокрема, встановлено строк не пізніше ніж за 10 днів до проведення та письмову форму повідомлення про недержавні масові громадські заходи у місті Києві.

Це рішення в його нинішньому вигляді є застарілим навіть з технічної точки зору, оскільки унеможливує такий зручний спосіб завчасного сповіщення про мирні збори, мітинги, походи і демонстрації, як реєстрація відповідного звернення за допомогою офіційного веб-сайту www.1551.gov.ua за день-два до початку мирних зборів, що відповідає ст. 11 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, ст. 39 Конституції України, рішенню Конституційного Суду України від 19 квітня 2001 року № 4-рп/2001. Дане рішення відстало і від сучасних форм проведення мирних заходів. Наприклад, в ньому не передбачено можливість проведення одиночних пікетів та спонтанних масових зібрань, про які взагалі недоцільно вимагати завчасного повідомлення. Жорсткі вимоги до віку організаторів, неперетину заходів у місці й часі суперечать сучасним уявленням про діалог і співпрацю різноманітних громадянських ініціатив, виховання громадянської культури з юності.

Крім того, у разі проведення малочисельних акцій, в яких беруть участь не більш ніж 50 осіб, незрозуміло, навіщо владі дається на підготовку заходів забезпечення порядку цілих 10 днів. Практика показує, що навіть у разі завчасного сповіщення за день, а то і за кілька годин до початку акції співробітники правоохоронних органів встигають зізвонитися з організаторами, уточнити деталі акції та забезпечити порядок. Українці, в тому числі кияни, як правило, є цивілізованими та культурними людьми, які з молоком матері засвоюють неписані норми поведінки на мирних зібраннях народного віча, вміють не вестися на провокації та припиняти їх. Навіть ризик можливих витівок якогось провокатора, що його легко зможе закликати до порядку наряд міліції у разі необхідності, не має бути причиною для обмеження права на зібрання для більшості свідомих українців і встановлення знущальницьки ускладненого порядку повідомлення про мирні зібрання замість заохочувального до громадянської активності порядку, без затягнутих термінів розгляду та у зручній і сучасній електронній формі.

Слід зазначити також, що, обмежуючи строки та форму завчасного сповіщення про мирні зібрання, Київська міська рада вийшла за межі своїх повноважень, оскільки п. 15 ч. 1 ст. 22 Закону України "Про столицю України - місто-

Повідомлення про акцію протесту з вимогами припинити нищення малого і середнього бізнесу в місті Києві 18.08.2014 р. було успішно зареєстровано через сайт контактного центру КМДА під номером Ш-5322 за день до мирних зборів. Акція пройшла по плану, без ексцесів.

На жаль, у відповідь на колективне звернення підприємців надійшла відписка. Так і не скасували, всупереч обіцянкам керівництва КМДА, беззаконний наказ № 12-з департаменту розвитку промисловості та підприємництва, яким у підприємців на рівному місці відібрали більш ніж 100 тис. грн тільки офіційних платежів, що схоже на грабіж серед білого дня. Судячи з усього, ринок літньої торгівлі нова київська влада насилуватиме по-старому. Схема полягає в тому, що спочатку підприємцям дозволяють напівлегально починати торгівлю, а потім активно та непередбачувано розоряють їх адміністративно-командними методами, міліцейським тиском та іншим підлим чиновницьким рекетерством, посилаючись на ті «порушення», які сама влада запрограмувала у напівлегальному

режимі встановлення МАФів з метою надурити, облапошити підприємців. З особливим цинізмом ведеться брехлива та брудна антиМАФівська кампанія на телебаченні, в газетах, у соцмережах. Людей переконають в тому, що ті самі кіоски, де люди люблять влітку купувати морозиво та напої, нібито всі (!) незаконні, що намети "заважають ходити по вулицях і перегорджують входи до станцій метро", що демонічні наливайки "споюють народ пивом" (насправді алкаші купують горілку в супермаркетах, власники яких замовляють і оплачують брехню про МАФи) і т. п. Щоб створити предлог для розкулачування малих підприємців, влада нерідко натравлює на них дико озлоблених прикормлених "активістів" (наприклад, агенуру міліції та СБУ, кишенькові НДО), які явно відпрацьовують замовлення та не

слухають ніяких раціональних доводів. Доводилося чути, що головоорізи від "Київблагоустрою", які займаються демонтажем МАФів, ріжуть намети ножами і, буває, погрожують порізати підприємців у разі спротиву нищенню майна. На тих, хто качає права, навіть з адвокатом – міліція нахабно складає адмінпротоколи, які розглядають «свої» упереджені судді. Все це при тому, що тисячі й тисячі гривень кожен підприємець платить тільки офіційно за кожен МАФ, в тому числі внески пайової участі, за вивіз сміття, за підключення до мереж і так далі. Попри штучно роздуту власниками супермаркетів непопулярність МАФів, щороку видаються дозволи на літню торгівлю та майже одразу проплачуються гучні акції з їх знеславлення і під цією димовою завісою розгортається рекет жадібних чиновників.

герой Київ" надає Київській міській раді повноваження визначити лише порядок організації та проведення, але не строк та форму повідомлення про проведення масових заходів, тоді як статтею 19 Конституції України передбачено, що органи місцевого самоврядування зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Київська міська рада не може обмежувати таку форму та строки, а може лише рекомендувати громадянам таку форму та строки, які найбільш ефективно сприяють забезпеченню громадського порядку.

Редакція газети "Правдошукач" звертається до депутатів Київської міської ради з проханням ініціювати внесення наступних змін до Порядку організації та проведення в Києві недержавних масових громадських заходів політичного, релігійного, культурно-просвітницького, спортивного, видовищного та іншого характеру, встановленого рішенням Київської міської ради від 24.06.1999 р. № 317/418:

– викласти назву Порядку в такій редакції: «Порядок організації та проведення в Києві недержавних масових громадських заходів політичного, релігійного, культурно-просвітницького, спортивного, видовищного та іншого характеру і рекомендації щодо форми та строки завчасного сповіщення про такі заходи»;
– викласти пункт 1 Порядку в такій редакції: «Для проведення недержавних

масових заходів, за винятком проведення одиночних пікетів, спонтанних масових зібрань у зв'язку з суспільно важливими подіями, на які громадськість вважає за необхідне відреагувати негайно, чисельністю учасників до 20 осіб, весіль та похоронних процесій (надалі - заходи), їх організаторам рекомендується не пізніше ніж за 10 днів до проведення, або за одну добу до проведення, якщо чисельність учасників акції не перевищує 50 осіб, подати письмове або електронне повідомлення до виконавчого органу Київської міської Ради, яке має бути невідкладно зареєстроване і заявнику має бути повідомлено реєстраційний номер. У повідомленні зазначається мета, форма, місце проведення заходу, маршрут проходження, час його початку та закінчення, передбачувана кількість учасників, прізвище, ім'я організаторів, місце їх проживання, номер контактної телефону, дата подачі повідомлення, необхідність (чи відсутність такої) використання звукопідсилюючої апаратури. Повідомлення підписується організатором або організаторами заходів»;

– виключити з пункту 2 Порядку слова «Організаторами заходів повинні бути не менше трьох осіб», «віком не молодше 18 років»;

– у пункті 5 Порядку слова «У проведенні заходів може бути відмовлено за таких умов» замінити на слова «Виконавчий орган Київської міської ради може звертатися до суду з метою отримання його рішення щодо обмеження проведення заходів за таких умов»; підпункт 5.1 виключити.

БЕЗКАРНІСТЬ ПРОКУРОРА КОЗЛОВА

Початок на першій шпальті.

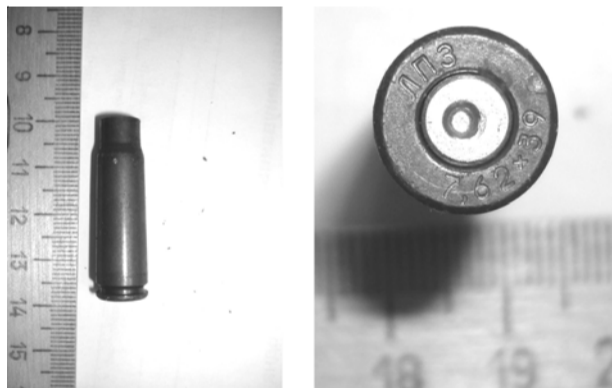
Таке відбувається раз в місяць, а то і два рази! Мій співбесідник, сусід прокурора, розводить руками. Показує колективну заяву про хуліганство, яку підписали мешканці вулиць Звіринецька, Седовців, Дубенської в приватному секторі центру столиці. Потім показує численні відписки і... рішення судів, порушені відписками!

Начальство Козлова не звернуло увагу і на те, що підлеглий ганьбить Україну перед дипломатами. Адже неподалік від місця стрілянини знаходяться резиденції консула королівства Тайвань, послів Італії, Швеції, Іспанії, посольства Алжиру.

Навіть після колективних скарг сусідів прокурор Козлов не тільки не був притягнутий до відповідальності, але й продовжував працювати в органах прокуратури. Як він там «наглядає за дотриманням законності», стало відомо тільки після зухвалого пограбування ювелірного магазину.

Вдираючись до сусідньої занедбаної садиби, щоб влаштувати там стрілянину, прокурор Козлов поламав паркан.

На місці стрілянини люди знайшли гільзи.

Дійсно, від такого прокурора можна чекати будь-яких неприємних несподіванок. І свою стрілянину, за словами сусідів, він веде не зі своєї садиби, а з подвір'я сусідньої занедбаної садиби по вул. Звіринецькій 21-23, власник якої тривалий час її не відвідує. Кого тут здивує, що посеред запустіння на дворі чужої хати бешкетують здичавілі прокурориська? Можна здогадуватися, що у натурі цих істот – здійснити прокурорський нагляд «неситим оком», як казав наш пророк Тарас Шевченко, і покласти лапу «законності» на все, що погано лежить.

Суд Козлову не указ

Не склалися у Козлова відносини і з Володимиром Мальченком, співвласником його будинку по вул. Звіринецькій, 25/20. Тісно жити вдвох на маленькому клаптику землі, але якщо маєш міцні лікті – можна, можна завоювати комфорт для себе! Аби тільки совість не завадила повідштовхувати, добряче притиснути інших! Тож не маючи всіляких старомодних перешкод на зразок докорів совісті, пан прокурор без дозволу співвласника почав

добудовувати хату. Прибудував ще й гараж. Всілякими сумнівними махінаціями дістав документи, щоб «узаконити» будівництво.

Володимир Мальченко показує «Декларацію про початок будівельних робіт», підписану Козловим. Якщо вірити цьому документу, в якості головного архітектора залучено співробітника ТОВ «Інвестиції та проекти», а в якості виконроба співробітника ПП «Актив Інцест». Це не анекдот, так і написано: «Інцест»... В документі видно виправлення від руки. Далі пан Мальченко показує листи на бланках з печатками від ТОВ «Інвестиції та проекти» та ПП «Актив Інвест». Підприємства пишуть, що не виконували ніяких замовлень Козлова. Докази підроблення очевидні, але заяву про цей злочин проігнорували всі інстанції.

Самобуди Козлова.

Зрештою Печерський районний суд постановив знести самобуди Козлова. І тут виникла проблема з виконанням рішення суду. Козлов добровільно його не виконує. Штрафи за невиконання рішення платить, а прибирати своє неподобство навіть не думає.

Пан Мальченко звертався навіть до генерального прокурора з проханням звернути увагу на кримінальні правопорушення Козлова, такі як невиконання рішення суду і використання підробленої архітектурно-будівельної документації, а також на невиконання рішення суду протягом майже 2-х років та ухвали суду протягом 3-х місяців про знесення самобудов Козлова державною виконавчою службою Печерського району та на невиконання рішень 2-х судів протягом 9 та 7 місяців про скасування сфальсифікованих

Козловим будівельних декларацій Інспекцією державного архітектурно-будівельного контролю в м. Києві. Нуль реакції...

Незадоволено до пограбування ювелірного магазину Козлов подав свій позов до Печерського районного суду. Про «справедливий» поділ спільної земельної ділянки. Завалив суд сумнівними папірцями на зразок того, з «Інцестом». І суд раптом прийняв дивовижне рішення, що суперечить всім раніше прийнятим рішенням того самого суду, віддавши Козлову господарські будівлі, що є в користуванні співвласника, поділивши землю співвласника на 2 шматки та влаштувавши на ній доріжку для ходіння Козлова. Кажуть, під однією чорною мантиєю знайшлася ліва кишеня для хабарів. А втім, не будемо вірити непідтвердженим чуткам і почекаємо рішення Апеляційного суду міста Києва за скаргою Володимира Мальченка.

Звідки розкішна «Ауді»?

Безкарність прокурора Козлова під час всіх цих походеньок можна пояснити хіба що корупцією. І справді, Козлов живе на широку ногу, явно не обмежуючись трудовими доходами. У березні цього року колеги з газети «Наша версія» розмістили в YouTube відео «Блеск и нищета Печерской прокуратуры», де відзнято розкішну машину, на якій прокурор Козлов приїхав до Печерського районного суду. Це Audi A6 Qattro вартістю близько 55 тис. доларів США, що не в'яжеться із розміром зарплатні працівників районної прокуратури в Києві (від 3 до 6 тис. гривень). На питання журналіста Дмитра Федоренка, як така серйозна машина опинилася у користуванні прокурора, той не захотів відповідати: мовляв, зі всіма питаннями звертайтеся до ДАІ. І останній штрих: коли журналісти приїхали до районної прокуратури, вони побачили, що Козлов перекрив виїзд звідти своєю «Ауді». Залишається тільки дивуватися, як таку поведінку могли терпіти колеги по роботі.

Пам'ятаю, коли ми проходили кримінологію в університеті, викладач сказав: ніщо так не сприяє росту злочинності, як безкарність. Соціологічні опитування не так давно показали, що органам прокуратури довіряє лише один з десяти опитаних. Але краще за всі соціологічні опитування ставлення громадян до закону показує той правовий нігілізм і повальна корупція, що супроводжує наше життя щодня. То як можна очікувати від громадян поваги до закону та виконання своїх обов'язків за законом, якщо деякі прокурори живуть не за законом і безкарно ганьблять своєю антисупільною поведінкою органи прокуратури, а начальство їх покриває?!

До речі, не виключено, що і зараз високі покровителі можуть вступитися за крадія-прокурора. Громадськість має пильнувати, аби він не уник покарання.

Ю. Шеляженко

«Диктаторські закони» як джере

Закони про обмеження громадянських свобод, ухвалені 16 січня 2014 року, нині втратили чинність. Однак для цього громадянам довелося відстоювати свої права у справжній битві на вулиці Грушевського. Масово гинули люди. Багатьом було заподіяно тілесні ушкодження. Такою була ціна прийняття у неконституційний спосіб законів, що грубо порушують конституційні права і свободи громадян.

З огляду на цю страшну ціну тема «диктаторських законів» для України ніколи не втратить актуальності. І нехай хтось скаже, що сьогодні є багато інших проблем, окрім політичного злочину Калетніка та Олійника, що люди давно забули ті події, що у нас є важливіші проблеми і біди... Але ми повинні розуміти: якби не було цих законів, можливо, не було б і соціальних потрясінь, які ми сьогодні переживаємо.

Суспільство прагне отримати об'єктивну картину того дня, як приймалися ці закони, до чого це призвело. А головне, хто все ж таки має нести відповідальність за наслідки.

Щоб нас не звинуватили у популізмі та безпідставних звинуваченнях, ми звернулися за консультацією до юриста (ім'я якого зі зрозумілих причин не розголошуємо), якого попросили дати оцінку злочину та зраді Олійника та спільників проти українського народу в правовому полі.

Що ж трапилось 16 січня? От резюме від нашого консультанта.

Пакет «диктаторських законів», прийнятих Верховною Радою України у четвер, 16 січня 2014 року, був підписаний Президентом наступного дня 17 січня. Закони приймалися підняттям рук, без використання системи «Рада» та без обговорення, а їхні тексти стали

доступними тільки після того, як депутати за них проголосували. Ці законодавчі акти обмежували права громадян, надавали органам державної влади більшу свободу дій у сфері покарання учасників акцій протесту і мали на меті криміналізувати опозицію та громадянське суспільство.

Прийняття законів стало реакцією влади на масові протести громадян. Закони певною мірою запозичували норми російського законодавства, деякі норми були жорсткіші за російські аналоги. Прикладом прямого запозичення є введені у законодавство поняття екстремістська діяльність та іноземний агент.

Натомість у Партії регіонів наголошували на легітимності ухвалених рішень і їхньому сприятливому впливі на ситуацію в Україні.

Попри такі сподівання владної партії, прийняття цих законів руками зрадника, депутата Олійника, призвели до найгострішого силового протистояння, а протести вийшли за межі Києва та охопили всю територію України. На тлі глибокої кризи державного управління і довіри до влади президент Янукович вступив у прями перемовини з опозицією, результатом яких стало скасування антипротестних законів, відставка уряду Азарова та оголошена амністія для затриманих міліцією.

28 січня 2014 року Верховна Рада більшістю в 361 голос скасувала більшість законів 16 січня.

Більшість законопроектів були зареєстровані за лічені дні до голосування, не проходили жодного обговорення та не піддавалися аналізу в суспільстві, наукових та професійних колах. «Диктаторські закони» приймалися в атмосфері таємності умисно, щоб ніщо не завадило їх прийняти та скористатися

ними з максимальною вигодою для цементування антинародного режиму Януковича.

Першим і дуже серйозним порушенням стало те, що закони готувалися без участі експертів, а їх ухвалення може розглядатися як серйозний злочин Володимира Олійника проти українського народу. Прийняті закони ніякого відношення до права не мають, оскільки прийняті документи суперечать правам людини.

Ухвалення бюджету під орудою Калетніка та Олійника, судячи з усього, планувалося заздалегідь. Однак того, що перший віце-спікер почне ставити на голосування інші законопроекти — про деякі з них депутати взагалі почули вперше лише під час ухвалення, — не очікував ніхто з опозиції.

Голосування відбувалося підняттям рук. Пізніше голова лічильної комісії В. Олійник підтвердив, що не рахував підняті руки під час голосування, чим офіційно визнав свою вину і підтвердив склад злочину.

Легко знайти ознаки складу злочину в діях Олійника В. М., який, будучи народним депутатом України і головою лічильної комісії Верховної Ради України, тобто представником влади та службовою особою, зловживаючи владою та службовим становищем, умисно, діючи в інтересах Уряду та особисто колишнього Президента України Януковича В.Ф., з метою одержання у подальшому неправомірної вигоди для себе, а також поширення сфери впливу державного апарату на охоронювані законом конституційні права і свободи громадян, які відстоювали свої політичні та громадянські переконання в ході протестів, що відбувалися на території України, всупереч чинному законодавству вступив у змову з першим заступником Голови Верховної

ДИКТАТУРУ УЗАКОНЕНО

Інфографіка Т. Шамайди, В. Миського.

Рух у колонах більше 5 авто — вилучення прав і автомобіля на 2 роки	Діяльність інформантства без держ. реєстрації — конфіскація техніки і продукції + великий штраф	Порушників порядку мирних зібрань встановлюватимуть за 24 години	Участь у мирних зібраннях у касці, з вогнем — до 10 діб	Встановлення наметів, сцени чи навіть звуку без дозволу міліції — до 15 діб	Блокування доступу до житла (нова кримінальна норма) — 6 років	Наклеп (повернуто до до Кримінального Кодексу) — 2 роки	Поширення екстремістських матеріалів — 3 роки	«Групове порушення громадського порядку» — 2 роки	«Масові заворушення» — 10 – 15 років
Неповага до суду — 15 діб	Невиконання вимог про обмеження доступу до Інтернету — штраф 6800 грн.	Невиконання «законних вимог» СБУшників — штраф понад 2 тис. грн	Протокол про адмін. правопорушення можна вже не вручати особі, яку вважають порушником (достатньо «свідків»)	Підтвердження вручення повістки особі — тепер не лише її підпис, а «будь-які інші дані»	Збирання інформації про беркутівця чи суддю — до 3 років	Погроза міліціонеру — 7 років	«Іноземні агенти» — ГО, що фінансуються закордонними фондами, платитимуть податок на «прибуток»	ГО та церкви не можуть займатись екстремістською діяльністю	Держава може прийняти рішення про ЗАБОРОНУ ДОСТУПУ ДО ІНТЕРНЕТУ
					Фінансування «політичної діяльності» ГО потребуватиме обов'язкового дозволу держави	Людину можуть засудити заочно, тобто у її відсутність на суді (у т. ч. до багатьох років тюрми)	До відповідальності за порушення ПДР тепер можна замість водія притягнути власника авто	Нардепа можуть позбавити недоторканості і дати згоду на арешт на пленарному засіданні ВР	«Беркут» та посадовці, які вчинили злочини проти активістів майдану, звільняються від покарання

АНТИКОНСТИТУЦІЙНА ШАЙКА «ПОЛІТИЧНИХ ЗЛОЧИНЦІВ»

Інфографіка редакції газети «Правдошукач».

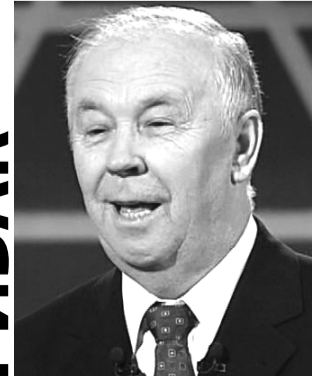
КАЛЕТНІК

ОЛІЙНИК

РИБАК

ло соціальних потрясінь в Україні

Ради України Калетніком І.Г., щодо можливого використання ним як головою Лічильної комісії Верховної Ради України своїх владних повноважень з метою безумовного ухвалення на пленарному засіданні 16 січня 2014 року законопроектів, якими суттєво обмежувалися конституційні права, свободи та інтереси суспільства і громадян України.

Не тільки Олійник, але й Голова Верховної Ради України Володимир Рибак всупереч Закону про регламент Верховної Ради після постановочного голосування руками підписав злочинні «диктаторські закони» ввечері того ж дня, 16 січня 2014 року.

Так, стаття 130, пункт 2 визначає, що «Голова Верховної Ради підписує поданий на підпис закон не раніше двох і не пізніше п'яти днів з дня його подання, крім випадків, передбачених цим Регламентом».

Крім того, у пункті 3 статті 130 Регламенту зазначено, що голова ВР не має права підписувати закон «у разі виявлення порушень законодавчої процедури, передбаченої цим Регламентом, наслідком чого може бути скасування результатів голосування. Народний депутат у дводенний строк може письмово звернутися до Голови Верховної Ради України з обґрунтованою пропозицією про внесення уточнень до прийнятого закону». «У цьому разі Голова Верховної Ради України не підписує закон без розгляду зазначених пропозицій Верховною Радою у порядку, передбаченому цим Регламентом (стаття 48)», — зазначається у Регламенті.

Олійник, по суті, умисно прагнув нанести серйозні збитки економіці України. Збитки від впровадження норм нового «репресивного» закону № 3879 авторства депутатів владної Партії регіонів Вадима Колесніченка і

Володимира Олійника могли б скласти близько 5 млрд грн у рік за рахунок різкого відтоку капіталів за рубіж, виводу інвестицій, а також за рахунок безперешкодних рейдерських оборудків злочинної «сім'ї» та кола наближених олігархів одіозного экс-президента Януковича. Норми про блокування сайтів без рішення суду поставили під загрозу вітчизняний ІТ-бізнес. Через ліцензування провайдерських послуг могла різко скоротитися кількість середніх і дрібних інтернет-провайдерів.

Також абонентська база мобільного зв'язку могла скоротитися через вимогу до абонента ідентифікувати свою особу. У компанії МТС Україна близько 90% її клієнтів є абонентами передплатеного зв'язку, норми «диктаторських законів» вимагали докорінної перебудови системи продажів компанії. Єдине що, за висловом Салтикова-Щедрина, суворість таких законів могла б компенсуватися не обов'язковістю їх виконання – так заведено в Росії. Одразу виник би чорний ринок SIM-карток, що лише збільшив би їх ціну.

За «диктаторськими законами» від 16 січня критичні публікації у ЗМІ та соцмережах можуть розглядатися як втручання у діяльність правоохоронних органів і караються штрафом або арештом на строк до шести місяців. Введені норми спрощували можливості для рейдерських захоплень підприємств, що, судячи з усього, становило головний корисливий мотив шайки Олійника та співучасників.

Якщо казати про наслідки, то з правової точки зору Олійник, який підробив документацію про результати голосування за «диктаторські закони», має понести кримінальну відповідальність за особливо тяжкі наслідки свого службового підроблення та зловживання службовими повноваженнями.

Протистояння та сутички між співробітниками правоохоронних органів і мітингувальниками в результаті народного обурення неконституційним способом прийняття «диктаторських законів», жертви «Небесної Сотні» лежать на совісті кривавого фальсифікатора результатів голосування.

19 січня 2014 року після проведення на Майдані Незалежності в м. Києві Народного віче мітингувальники рушили до Верховної Ради України з вимогами скасувати прийняті 16 січня закони як такі, що порушують конституційні права та свободи громадян. Для придушення акцій протесту працівниками міліції були застосовані спецзасоби, у тому числі обливання людей водою з водомета «Торнадо» при мінусовій температурі, затримання мітингувальників, заподіяння їм чисельних тілесних ушкоджень. Також з боку співробітників правоохоронних органів діяли чисельні групи осіб, так званих «тітушок», які жорстоко та агресивно завдавали тілесні ушкодження мітингувальникам. Крім того, після цього було вчинено умисні вбивства громадян через їх намагання відстояти свою політичну точку зору з приводу ухвалення законів від 16.01.2014 року, які обмежували їхні конституційні права і свободи.

Дізнавшись таку точку зору професійного юриста, ми не розуміємо, чому депутати Калетнік, Рибак, Олійник, у діях яких вбачаються ознаки злочину проти України і українського народу, досі не понесли кримінальної відповідальності за наслідки своїх дій?! Маємо надію, що публічне обговорення висновків нашого юридичного консультанта допоможе зрушити цю справу з «мертвої точки» та кожен з нас, нарешті, відчує, що живе в правовому суспільстві.

Альона ПАЛІЙ

Активіст Вадим Гладчук добився, щоб з бази «Законодавство України» на сайті Верховної Ради України прибдали «диктаторські закони»

З бази «Законодавство України» на сайті Верховної Ради України прибдено «диктаторські закони» Януковича, зокрема, про кримінальну відповідальність за наклеп та екстремізм. Про це заявив представник парламенту 13 березня 2014 року на судовому засіданні у Вищому адміністративному суді України за позовом незалежного журналіста Вадима Гладчука до ВРУ. Таким чином, Верховна Рада України по суті виконала позовні вимоги Гладчука.

Водночас суд відмовився визнавати протиправними дії Верховної Ради України. За словами головуєчого, затримка із вилученням «диктаторських законів» з бази «Законодавство України» могла бути обумовлена необхідністю тимчасово зберігти інформацію про те, якими були ці закони під час їх дії, для законного припинення усіх правових процесів, початих у зв'язку з набуттям чинності цими законами.

Ухвалення та підписання Януковичем тоталітарних законів стало головною причиною революції в Україні. Ці закони були скасовані на вимогу повсталого народу, але навіть після зміни керівництва держави у апараті новообраного спікера Турчинова деякий час вважали ці закони діючими.

До речі, 17 січня, на наступний день після прийняття «диктаторських законів», Гладчук

оскаржив дії Верховної Ради з їх прийняття. Але Вищий адміністративний суд України навіть відмовився розглядати цей позов, очевидно, зі страху перед Януковичем.

Згодом було внесено зміни до Кодексу адміністративного судочинства України: щоб не допустити повторення подібного свавілля, рішення ВАСУ дозволили оскаржувати у Верховному Суді України.

У позові Гладчука, який було залишено без розгляду, містилися наступні позовні вимоги.

1) Визнати протиправними такі дії Верховної Ради України:

– здійснення відкритого голосування шляхом підняття руки на пленарному засіданні 16 січня 2014 року без підтвердження рішенням Лічильної комісії чи будь-яким іншим встановленим законом способом відсутності технічної можливості голосування за допомогою електронної системи «Рада»;

– оприлюднення, зокрема, на веб-сайті Верховної Ради України суперечливих і таких, що оголошені з порушенням встановленого законом порядку, даних про результати відкритого голосування депутатів шляхом підняття руки на пленарному засіданні 16 січня 2014 року.

2) Визнати протиправною таку

бездіяльність Верховної Ради України:

– не забезпечення гласного і відкритого проведення засідань Лічильної комісії, не оприлюднення ходу та результатів цих засідань;

– не визначення Регламентом чи окремими постановами Верховної Ради України порядку та обсягу оприлюднення матеріалів, ходу та результатів засідань Лічильної комісії, а також порядку підрахунку голосів депутатів під час прийняття рішень шляхом підняття рук.

3) Зобов'язати Верховну Раду України вчинити такі дії:

– оприлюднити інформацію про хід засідань, матеріали засідань, протоколи, інші рішення Лічильної комісії Верховної Ради України, зокрема, стосовно підрахунку результатів голосування народних депутатів України шляхом підняття руки на пленарному засіданні 16 січня 2014 року.

– визначити Регламентом чи окремими постановами Верховної Ради України порядок та обсяг оприлюднення матеріалів, ходу та результатів засідань Лічильної комісії, а також порядок гласного підтвердження факту відсутності технічної можливості голосування за допомогою електронної системи та порядок підрахунку голосів депутатів під час прийняття рішень шляхом підняття руки».

INSIDER ПАНІЧНИЙ СЕКСИЗМ, АБО ІДЕЇ ЯНУКОВИЧА ЖИВІ

Юрій Шеляженко, журналіст, письменник,
громадський активіст.

Ольга Веснянка, експертка Кампанії проти
сексизму у політиці і ЗМІ (Povaha.org.ua).
Для Insider (www.theinsider.ua)

Співавторка цього тексту щойно розмовляла з приятелькою-волонтеркою, яка добровільно вирушає у зону бойових дій. Жінка, яка чергувала й на барикадах на Майдані, тепер їде доброволицею – захищати Україну, надавати медичну допомогу.

Розмова була дуже чіткою, спокійною, як наче за списком, ставили галочки – з ким тримати зв'язок, контакти рідних, що брати/не брати, що ще зробити задля безпеки. Ніяких емоцій чи паніки.

Втім, під час кожної української кризи, у вирі пристрастей, розв'язані в паніці язички б'ють нові і нові рекорди хамства. Наприклад, вказують іншій статі її «місце». Незалежно від статі промовців(иць).

Віктор Янукович, відхиляючи запрошення на дебати з Юлією Тимошенко у 2010 році, озвучив таке:

– З жінкою марно сперечатися... Якщо вона жінка, то повинна йти на кухню.

А Юлія Тимошенко брала собі за звичку обвинувачувати чоловіків-політиків у корумпованості й «маніакальній блягузливості» – саме такими словами вона допікала Януковичу з Єхануровим у 2006 році.

У стенограмі засідання Верховної Ради за 4 липня 2013 року зафіксовано, як тодішній спікер Володимир Рибак спробував втихомирити шум у залі словами:

– Не стучіть. Дома жінці будете по голові стучати. Ідіть...

Звичка зверхньо висловлюватись про жінок у цілому була властива колишній владі.

Сексистська риторика і далі звучить та знаходить своїх прихильників навіть після «Революції гідності». 28 серпня 2014 року Зураб Аласанія, генеральний директор Національної телерадіокомпанії, на своїй публічній сторінці у Facebook звинуватив саме жінок у панікерстві:

– Ви, особливо милі й жалісливі дами – прекрасні волонтери з величезними добрими серцями і щедрою самовідданою душею. Ви дуже, дуже допомагаєте хлопцям в армії, я знаю мільйон таких фактів. Ваш внесок величезний, ваша турбота безцінна. Ваша емпатія до підопічних виростає до небес – і тоді ви починаєте думати, що можете допомогти солдатів не тільки турботою про його побут. Тоді ви починаєте думати, що знаєте, як правильно вювати. Тоді ви починаєте кричати в усі доступні вуха про те, куди терміново відправити танкову бригаду, і як негайно атакувати такий-то населений пункт, тому що саме там ваші підопічні, а «продажні генерали» (цитата з будь-якого вашого підопічного солдата) «кинули їх на смерть». І тоді, вибачте, я згадую про три класичних німецьких K... Kinder, Kuche, Kirche.

В цьому тексті від Аласанії, на думку співавторки колонки Юрія Шеляженка, відчувається панічний і навіть містичний страх перед мислячими жінками. Мовляв, не ваше то діло. Краще підіть зварить борщ.

Ользі Веснянці тут згадуються всі відомі інтерв'ю чи допити, виступи льотчиці Надії Савченко, яку вже й вище керівництво країни називає героїнею. Чи вона панікує?

Вислів «Kinder, Kuche, Kirche» або «три Ка» у перекладі з німецької означає «діти, кухня, церква». Це усталений німецькомовний вислів з гендерною дискримінацією жінок. Мається на увазі обмеження поля діяльності жінки лише трьома сферами: вихованням дітей, приготуванням їжі та відвідуванням церкви.

На жаль, сексистське "три Ка" у виконанні Зураба Аласанії виявилось популярним. Пост набрав більш ніж 3 тис. лайків і ще стільки ж репостів.

Через кілька годин, після численних обурених коментарів, медіа-менеджер, керівник чи не майже «громадського», «суспільного» телемовлення, відредагував свій запис. Дописав одне речення: «Це і чоловіків стосується». Ніякого каєття, ніяких вибачень – замітання слідів. Ще й порадив жінкам

читати антифеміністичний текст про схильність жінок до істерики...

У пункті 2.5.1 Редакційного статуту Національної телекомпанії записано, що її співробітники виключають не тільки у своїй роботі, але й у повсякденному житті ідеї дискримінаційного ставлення до будь-кого за будь-якою ознакою. Але, напевно, навіть нагадування про цей пункт статуту змусить пана Аласанію публічно вибачитися за сексистське хамство на адресу жінок.

Ясно, що зараз про відставку не йдеться. Хоча в Європі, наприклад, вважається, що сексизм несумісний із високими державними посадами. Водночас, може це такий шлях трансформації суспільства. Перше призначення керівника Першого національного після Майдану, до речі, за підтримки багатьох розумниць медіа-менеджерок. Перший млинець глеквий?

Журналістка Керолайн Бьорд, яка вперше вжила слово «сексизм» у журнальній публікації в 1968 році, визначила сексизм як упереджене ставлення до людей в залежності від їх статі, коли стаття насправді не має значення.

– Сексизм римується з расизмом. Обидва застосовуються для того, щоб залишити пануючі сили при владі, – зауважила вона.

Від появи слова «сексизм» до нинішнього часу ідея подолання стереотипів щодо чоловіків і жінок серйозно вплинула на громадсько-політичне життя розвинених країн. Кількість депутатів Європарламенту жіночої статі, наприклад, збільшилося із 16% у 1979 році до 37% у 2014 р., тобто більш ніж в два рази.

Представництво жінок серед депутатів, обраних до Європарламенту сусідками України, складає: від Румунії та Словаччини по 31%, від Польщі 24%, від Угорщини 19%. Для порівняння, серед депутатів(ок) Верховної Ради – близько 10% жінок.

Україна є однією з 189-ти країн, які схвалили Декларацію тисячоліття ООН під час сесії Глобальної асамблеї Організації Об'єднаних Націй у 2000 року. Серед 8-ми стратегічних Цілей тисячоліття для розвитку всього людства, які визнала і Україна, забезпечення гендерної рівності та прав і можливостей жінок посідає третє місце, поступаючись лиш цілям подолання крайньої бідності та голоду і забезпечення загального доступу до освіти.

Наприкінці липня президент Петро Порошенко наголосив на важливості ролі жінок, особливо політичних, у реалізації свого мирного плану. Подивимось, як втілюватимуть правильні настанови глави держави при висуненні кандидатів від президентської партії на дострокових парламентських виборах – як списочників, так і мажоритарників.

Авторитарне патріархальне суспільство в Україні має поступитись місцем демократичному, гендерно збалансованому. Для цього треба відверте громадське обговорення існуючих гендерних стереотипів, їх розвінчання та спростування в освітній системі та у засобах масової інформації.

Кожна жінка має право змалку дізнаватися про численні можливості працювати разом з чоловіками в суспільному житті, створені для неї завдяки розвитку науки, економіки та права, завдяки новітнім технологіям.

Кожен чоловік повинен розуміти, що жінки нарівні з чоловіками мають право діяти, публічно висловлювати свою позицію, брати участь в ухваленні та реалізації стратегічних рішень та користуватися всіма доступними суспільними благами.

Коли замість виконання своїх просвітницьких обов'язків міністр освіти Дмитро Табачник розповідає, що привабливим дівчатам варто менше вчитися, а глава національної телекомпанії Аласанія звинувачує жінок у панікерстві та пропагує «три Ка», це може свідчити або про несумісність сексистів із займаними посадами, або про нерозуміння ними засад демократії.

І тут для громадянського суспільства не може бути «своїх» та «чужих». Якщо посадовець відступає від засадничого принципу недискримінації в демократичному суспільстві – слід міняти посадовця, а не принципи.

ЯК НЕ ДУШИТИ БІЗНЕС?

Кабінет міністрів презентував свою стратегію дерегуляції економіки. Влада запрошує бізнес до діалогу на сайті EasyBusiness.in.ua, не хоче давити на підприємців і буде полегшувати їм життя.

Дерегуляція – це процес поліпшення бізнес-клімату, зняття зайвих бар'єрів, які влада створила для бізнесу. 1000 дерегуляційних ініціатив, підготовлені радниками МЕРТ, стосуються скасування ліцензій, дозволів, регламентів, сертифікатів, приписів, скорочення частоти перевірок, і, навіть, ліквідації цілих підрозділів та державних регулюючих органів.

– Через платформу EasyBusiness ми хочемо спілкуватися безпосередньо з українським бізнесом, – каже радник Мінекономрозвитку Даніїл Пасько, – Тут кожен користувач може повідомити свою рекомендацію, проблему, з якою він зустрівся. Кожен користувач може відслідкувати, на якому етапі знаходиться реалізація дерегуляційної ініціативи, яка впливає на його конкретний бізнес. Завдяки цій платформі команда отримає зворотній зв'язок, що треба робити далі.

Заступник голови Адміністрації Президента Дмитро Шимків сказав, що вивчено і можливий рівень спротиву дерегуляції економіки. Він запевнив, що у Президента є політична воля запровадити реформи, але потрібен і такий парламент, який проголосував би за дерегуляційні акти.

Газета «Правдошукач» також веде битву за дерегуляцію ринку повірки лічильників. Кияни вже відчули на собі особливості цієї «добровільно-примусової» процедури. Ми провели громадську експертизу регуляторної політики Мінекономрозвитку, оприлюднили результати експертизи на прес-конференції. Офіційно повідомлялося про розгляд наших пропозицій, анонсовано зміну правил уповноваження й атестації у державній метрологічній системі. Я поцікавився у екс-міністра МЕРТ та його радників, чи передбачає їх концепція реформ дерегуляцію ринку метрологічних послуг, зокрема уповноваження приватних повірочних лабораторій на повірку лічильників, адже зараз 89% ринку належить державі. Д. Пасько відповів, що, наскільки він пам'ятає, така ініціатива є. У відповідь на питання, скількох керівників Мінекономрозвитку за останні кілька місяців було звільнено чи покарано в дисциплінарному порядку, екс-міністр Павло Шеремета зазначив, що було звільнено два заступники міністрів, чотири-п'ять керівників департаментів. «Якщо казати про департамент технічного регулювання, то ми повністю його перелопатили» – зазначив він.

Цікаву історію розповів під час презентації директор фабрики «Комбі» Володимир Триліський. Виявляється, корупційними податковими пільгами для імпортерів продукції транснаціональних корпорацій (в тому числі, російського виробництва) нищиться вітчизняне виробництво дитячих підгузків. Схоже, що в цій історії особливу роль зіграв перший заступник міністра МЕРТ Анатолій Максютя, який надав вельми суперечливий «Аналіз регуляторного впливу» відповідного проекту постанови Кабміну.

ДЕНЬ НЕЗАВИСИМОСТІ ПОРОШЕНКО ОТ СВОИХ ОБЕЩАНИЙ

Выступление Петра Порошенко на параде по случаю Дня Независимости Украины 24 августа 2014 года – это, кажется, первое такое выступление, в котором глава государства ни слова не сказал об экономике. Теперь у чиновников принято говорить об экономике как о покойнике: или хорошо, или ничего. Из хорошего только обещания, о реальном положении дел умалчивается. Ведь за последний год курс национальной валюты по отношению к доллару снизился приблизительно с 8 гривен до «счастливых» 13-ти.

Все надежды на возрождение экономики связаны с иностранными кредитами и инвестициями. Ради притока средств из-за рубежа провозглашен курс на «полную перезагрузку власти». Только никакой перезагрузки не происходит. Те же люди по тем же схемам плодят беззаконие, коррупцию, рейдерство.

Министр экономического развития и торговли Павел Шеремета, убежденный либерал, недавно подал в отставку. Ему не позволили заниматься дерегуляцией экономики и обновлять кадры в министерстве. Шеремета хотел назначать заместителей в конкурсном порядке. Но его первым замом правительство оставило Анатолия Максюту, бессменно работающего на этом посту с 2012 года, когда его назначил Порошенко в свою бытность министром. Максюту возглавил конкурсную комиссию по отбору замминистра – торгового представителя и... забраковал все поданные на открытый конкурс 40 кандидатур.

После чего премьер-министр Яценюк «продавил» в замы Шеремете кандидатуру Пятницкого, который, как и Максюту, работал в экономическом блоке правительства при Януковиче, премьеру и президенте. Отдельной статьи достойны подвиги Максюты на ниве регулирования рынка метрологических услуг и отстаивания интересов транснациональных корпораций в ущерб отечественному производителю.

Обещание Порошенко провести «полную перезагрузку власти» – не единственное из тех, которые он публично дал избирателям и о которых с каждым днем все реже вспоминает.

Первый же пункт его предвыборной программы – «жить свободно». Но накануне Дня Независимости Порошенко подписывает четыре закона, ставящих крест на правах человека. Если раньше из первой редакции закона о санкциях по настоянию правозащитников были вычеркнуты ограничения свободы слова и свободы переписки, теперь силовики смогут отыгаться по полной на личной неприкосновенности человека. Здесь вам и превентивный арест на 30 дней лиц, подозреваемых в причастности к терроризму, и обыски, и слежка, прослушка, перехват корреспонденции. Все эти прелести будут применяться без решения суда, по санкции прокурора.

А куда делись обещания Порошенко урегулировать отношения с Россией, обеспечить деэскалацию конфликта, избежать войны и сохранить мир? Сегодня, кажется, он

чувствует себя свободным от этих обещаний, демонстрирует отвращение к «пацифистским иллюзиям» и щеголяет афоризмом «хочешь мира – готовься к войне». Не просто к войне, к «Отечественной войне». С коварным, вероломным врагом, под которым, несомненно, подразумевается Россия. Вопреки прежним посулам безбедной жизни нам предлагается затянуть пояса, отдать войне бюджетные миллиарды и сверхусилия народа, воевать годы и годы, ведь «в зримой исторической перспективе над Украиной постоянно, к сожалению, будет военная угроза».

Мы хотели другой независимости. Обретенной мудростью и договороспособностью, а не упрямым гневом и жестокостью.

Речь Порошенко кажется мне клятвой верности войне, перечеркивающей надежды на мирные отношения между Украиной и Россией. Настроения, которые выражает эта речь, похожи на кульминацию Недели Ненависти в антиутопии «1984» Джорджа Оруэлла.

Давайте не забывать, что ненависть, как и любовь, без ума никогда не длится долго. Ненависть людей, ставших врагами себе, выплескивается до дна, и другие враги наполняют своей ненавистью наши несчастные пустые души. Давайте помнить, что не котелки, кипящие ненавистью, а чистые источники доброй воли в каждой голове и в каждом сердце утоляют человеческую жажду счастья.

Потому что счастье – это, прежде всего, независимость от своей собственной ненависти.

НА ШОСТИЙ ДЕНЬ ТИЖНЯ НЕНАВИСТІ

Присвячується пам'яті Джорджа Орвелла...

На шостий день Тижня Ненависті, після збирання жертв для армії, мітингів, промов, волань, співів, прапорів, плакатів, репортажів з фронту, патріотичних виступів зірок, молитв та клятв, важкого тупотіння маршуючих ніг, скреготливого дріботіння танкових гусениць, ревіння численних літаків та стрекоту гелікоптерів, гудучого рокоту автоматів – опісля шести днів цього, коли той великий оргазм у тремтячому припадку перейшов до своєї кульмінації і та загальна ненависть до Росії закипіла до такого делірію, що якби народна юрба могла захопити дві тисячі російських полонених, яких було повішено під час військового параду на майдані, люди голими руками розірвали б ворогів на шматки – саме цієї миті було проголошено, що Україна ніколи не воювала з Росією. Україна була у стані війни з Європою. Росія була союзником.

При цьому, звісно, не було жодного офіційного визнання будь-яких змін. Просто всі учасники святкування української незалежності та перемог вітчизняної зброї надзвичайно раптово зрозуміли, що Європа, а зовсім не Росія, була ворогом.

Руслан брав участь у параді вишиванок на Хрещатику тієї миті, коли це трапилось. Сонце сліпило очі, і усі ті білі вишиванки, червоно-чорні прапори над кунсткамерою нещасних, спітнілих, запилених облич з щілинами замість очей виглядали як купа мурах на об'їдках стаканчика морозива. Хрещатик був щільно утрамбований декількома тисячами патріотів, включаючи блок шеренг з приблизно тисячі школярів, обвішаних українською символікою, з золотими хрестиками на грудях; траплялися і хлопчики у камуфляжі з пластмасовою зброєю.

На сцені з екранами, де майорів синьо-жовтий прапор, промовець з радикальної партії, маленький убогий чоловік з непропорційно довгими руками і великим плішивим черепом, по якому безладно тягнулися декілька прямих та гладких жмутів волосся, палко звертався до народної юрби. Маленька персона, потворно викривлена вируючою у ній ненавистю, вхопила за горлянку мікрофона однією рукою, а пазурицькими іншої кістлявої руки погрозово дерла повітря. Голос радикала, що став металевим, пройшовши крізь гучномовці, постійно вибухав нескінченим каталогізованим переліком звірств, кривавих різанин, депортацій, пограбувань, з'валтувань, катувань ув'язнених, бомбувань цивільних, брехливих пропаганд, несправедливих агресій, віроломно розірваних угод, миротворчих та гуманітарних провокацій. Було майже неможливо слухати оратора без того, аби спочатку не повірити кожному його слову, а потім геть сказитися.

Кожні декілька хвилин шалена лютє юрби на Хрещатику бурхливо скипала. Голос промовця потопав у дикому, звіроподібному ревінні натовпу, що здіймалося некеровано та невтримно з тисяч горлянок. Найбільш дикунський вереск з поміж усіх лунав від школярів, які постійно стрибали чи билися між собою.

Навіжена промова продовжувалася вже хвилин двадцять, коли динаміки зарипіли і промовець крадькома глянув есемеску на своєму телефоні. Він читав її, продовжуючи плюватися слиною в екстазі радикальної балаканини. Нічого не змінилося у його голосі, манері поведінки, у змісті того, що він казав. Але зненацька імена та географічні назви стали іншими. Без жодного слова уточнень хвиля розуміння прокотилася по людській юрбі. Україна була в стані війни з Європою!

На екранах біля сцени синьо-жовтий прапор несподівано перевернувся і став жовто-синім. Наступної миті почався жажливий гармидер. Усі ті прапори та плакати, якими був прикрашений Хрещатик, були шкідливо неправильними! На переважній більшості з них люди прочитали терористичні та зрадницькі написи. Це було шкідництво! Це усе справа рук злочинних пацифістів, ліберастів, українофобів! У бунтівному та безладному антракті плакати зривали зі стін, прапори розривали на клапті – і усе це під акомпанемент шалено тупаючих ніг. Малеча виявила ну просто таки надзвичайні дива хоробрості та спритності, видираючись на стовпи та зрізаючи транспаранти, що висіли над вулицею. За дві-три хвилини зачистка успішно скінчилася. Промовець-радикал все ще стискував горлянку мікрофона, нахилившись вперед, мало не падаючи зі сцени в пекло скаженої людської маси. Його вільна рука все ще погрозово дерла своїми пазурицькими повітря, він неухильно продовжував свою промову і скінчив її фінальною переключкою. «Слава Україні!» – гукнув він. Натовп зревів: «Героям слава!». «Смерть ворогам!» – лютий викрик з динаміків біля сцени дивом перебив шум натовпу.

Ще мить, і похмурі, дикі та брутальні ревіння шаленої люті знову вибухнуло в народній юрбі. Шостий день тижня ненависті продовжувався точнісінько так само, як і до того. Змінилися лише вороги, гасла та кричалки.

Одна деталь дуже вразила Руслана як філолога. Подумки звертаючись до кульмінації військового параду, він ніяк не міг осягнути, як промовець зумів перемкнутися з одного геополітичного курсу на інший фактично посередині речення, без паузи, бездоганно витримуючи дику готичну мелодію своєї мови.

НЕ МОЖЕШ ПЕРЕКОНАТИ – ПРОБАЧ

Підприємець Рустам Агаларов відмовився від присудженої йому компенсації моральної шкоди, завданої наклепом, у сумі 20 тисяч гривень.

Два роки у місцевій пресі його називали вбивцею з легкої руки патріарха буковинської журналістики В'ячеслава Мигалюка. Але 27 серпня 2014 року Апеляційний суд Чернівецької області за заявою Агаларова скасував рішення суду першої інстанції у зв'язку з відмовою позивача від позовних вимог до газети «Буковина» і закриття провадження у справі.

У статті «Убивць із Азербайджану випустили на волю», яку написав Мигалюк, йшлося про те, що в ніч на 1 квітня 2012 року на території ресторану «Графська садиба» Рустам Агаларов у змові з братом та батьком убив дзюдоїста Олександра Савку. Стаття проникла ненавистю до азербайджанців, її зловонням тхне від кожного рядка: «жест озвірилих азербайджанців», «злочинна азербайджанська сім'я Агаларових»...

За логікою Мигалюка, правоохоронні органи мали давно розстріляти в якомусь підвалі «злочинну азербайджанську сім'ю»; чому ж цього не зроблено? Бо, мовляв, всі судді, прокурори, міліціонери куплені! Один тільки непідкупний Мигалюк веде нерівний бій з ордами «озвірилих азербайджанців», які окупували Буковину. Втім, ні! Мигалюк не один. Ще кілька «буковинських красенів» одночасно з ним почали анонімно висловлюватися про своє ставлення до «чорнож..пих» у коментарях під всіма новинами про суд над Агаларовим...

Даремно Рустам Агаларов намагався переконати журналістів, що його навіть не обвинувачують у заподіянні смерті Савці. Що Савка сам добряче побив і ледве не вбив його. Що тільки втручання родичів врятувало його від смерті, коли Савка душив його, непритомного від побоїв, на багажнику його автівки. Журналісти свій вирок винесли. А от суди першої та апеляційної інстанції визнали, що вина Агаларова не доведена. Справу повернули на додаткове розслідування. Мигалюку з «однотумцями» це не завадило твердити й далі, що Агаларов є вбивцею.

Ситуацію ускладнювало те, що жанр судового репортажу в Україні майже мертвий. Годі чекати від сучасних ЗМІ таких самих

Рустам Агаларов на прес-конференції «Журналісти проти фактів?». Фото К. Кравцової.

детальних, як робилося сто років тому, переказів виступів представників обвинувачення і захисту, рішення суду та висловленої суддями мотивації. Зараз журналісти самі схильні виносити вирок, замість того щоб переказати виступи сторін в суді. Адже Рустам Агаларов детально розповів на відкритому судовому засіданні, що він приїхав на зустріч у «Графській садибі», аби виплатити чергову частину боргу. Там для нього підготували пастку. Йому погрожували, били, примусили зателефонувати родичам і просити їх привезти викуп, значно більший за суму боргу. Поки родичі їхали, над ним продовжували знущатися. Він спробував захищатися. Савка розізлився, притиснув його до багажника машини, побив кулаками і почав душити. У цей момент він втратив свідомість, а коли прийшов до тями, Савка вже був поранений. Агаларов відвіз Савку до лікарні, сам пішов лікуватися у травмпункт. Родичі залишили його у травмпункті та більше не виходили на зв'язок. Невдовзі стало відомо, що Савка помер, а Рустама Агаларова арештували і пред'явили йому обвинувачення у вбивстві.

Історію подій у його викладі на цей час опублікували тільки газети «Час» та «Правдошукач» та ще показали по каналу «Інтер» у передачі «Стосується кожного». І це приклади об'єктивної журналістики. Які б висновки не робили самі для себе журналісти, готуючи ці публікації та цю передачу, вони зуміли донести до своєї аудиторії версії обвинувачення та захисту і рішення суду. Інші, схоже, так і не зрозуміли, що робити інакше та виносити вирок на газетних шпальтах і незаконно, і принизливо по відношенню до

читача, якого годують «чорнухою». Але переконати колег в тому, що вони не праві, мені не вдалося. Агаларову теж не вдалося. І він вчинив мудро та великодушно, коли вирішив не карати газетярів за брехню.

У своїй заяві про відмову від позовних вимог Агаларов зазначив, що у цей тяжкий для України час він не хоче порушувати єдність суспільства, конфліктувати з пресою. Що грошей йому не треба, а потрібна справедливість. Що в газеті «Буковина» було опубліковано резолютивну частину рішення Першотравневого суду м. Чернівці про зобов'язання газети спростувати недостовірну інформацію. Але ця публікація «не стала моментом істини», оскільки насправді рішення суду не виконано: не опубліковано його версію подій.

Редактор газети «Буковина» Анатолій Ісак назвав таку аргументацію «слабкою». Навіть після благородного вчинку Агаларова він не висловлює жодного каяття щодо появи на шпальтах газети «Буковина» однобокої та расистської статті Мигалюка.

Помилково вважаючи високоморальний чин прощення проявом «слабкості», пан Ісак, схоже, не збирається добровільно виконувати і рішення суду про публікацію відповіді Агаларова на ганебний пасквіль – навіть після того, як касаційну скаргу на це рішення просто не прийняли до розгляду.

Можна було б сказати, що Бог йому суддя. Але, слава Богу, є ще виконавча служба. І є стаття в Кримінальному кодексі України за умисне невиконання рішення суду. Цікаво, що скаже пан Ісак, коли йому доведеться витратити ті самі десятки тисяч гривень на адвокатів у разі, якщо впертість та невдячність приведе його прямо до лави підсудних?

А може, він і правий, що не боїться покривати дрібні пакощі наклепників. Великодушна відмова Рустама Агаларова від стягнення відшкодування за винятково нахабний наклеп свідчить про те, що підприємець вирішив сконцентрувати всі зусилля на своєму ділі, розбудовувати вітчизняну економіку і не звертати увагу на метушню дрібних пакосників. Люди не дурні, самі розберуться, де правда, коли вже так багато слів сказано і написано про цю кримінальну справу.

ТИСЯЧА ЗАСУДЖЕНИХ ПРОСЯТЬСЯ В АТО

Тисяча людей з місць позбавлення волі зареєструвалися в Центрі правового захисту та ресоціалізації «Листопад» як бажачі брати участь у бойових діях на Донбасі. В ефірі «5 каналу» представник центру «Листопад» Костянтин сказав, що зараз кожна пара рук, здатна тримати зброю, конче потрібна державі: «Саме такий резерв ми і пропонуємо. Це не звичайні добровольці, це ті люди, які скоїли в житті помилку і зараз платять за неї, відбуваючи

покарання в місцях позбавлення волі».

На думку адвоката І. Татієва, для реалізації подібних ініціатив можна застосувати правовий механізм умовно-дострокового звільнення з випробувальним терміном на час бойових дій. Заяви добровольців, які хочуть захищати Вітчизну, мають попередньо розглядатися комісією, сформованою із представників силових відомств, правоохоронних органів, органів прокуратури та громадськості.

А народний депутат Андрій Павловський звернувся з листом до Президента України Петра Порошенка, в якому запропонував дозволити бажачим з числа осіб боєздатного віку, які знаходяться під слідством і щодо них судами винесені рішення про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, в тому числі тим, які пройшли військову підготовку, зголошуватися на військову службу у передових частинах в зоні проведення АТО.

Засновник, редактор, видавець:
Шеляженко Юрій Вадимович

(член Національної спілки журналістів України)

Адреса редакції, видавця: Шеляженко Ю. В., вул.Тверський тупик, буд. 9, к. 82, м. Київ, 01042.

Листи до редакції можуть бути опубліковані. Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія КВ № 14488-3459 Р, видане Міністерством юстиції України 10.10.2008 р.

Редколегія: Ю. Шеляженко (голова), В. Гладчук, О. Кривенко, В. Малінін, Д. Савва, Д. Федоренко.

Тираж 3 500 примірників. Розповсюджується безкоштовно та по передплаті (ціна 2 грн. 34 коп.).

Тел. +38 (097) 3179326, факс +38 (044) 5290435.

Електронна пошта: say@truth.in.ua

Підписано до друку 31.08.2014 р. Віддруковано у ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», вул. Чехова, 12-а, Вінниця, 21034, тел. 0432-556397. Зам. № 146603.

Правдошукач

The Truth Seeker Правдоискатель

**ВСЕУКРАЇНЬКА
НЕЗАЛЕЖНА
ГАЗЕТА**

